

[Johs. Christiansen.]

de nu engang har. Jeg kan derfor ikke anbefale retsforbundets ændringsforslag på dette punkt.

Når jeg i betænkningen har kunnet tiltræde ændringsforslaget til lovens § 7, er det ikke udfra noget ønske om i almindelighed at skærpe straffebestemmelserne i denne lov. Nogen nødvendighed herfor foreligger der da, såvidt jeg kan bedømme forholdene, heller ikke; det fremgår bl. a. af de straffelister, som har været forelagt udvalget. På den anden side må det naturligvis være sådan, at ordenen kan opretholdes i lejrene, ved at der lovfæstes visse rimelige disciplinærstraffe, og at disse så også kan fuldbyrdes efter deres hensigt. Heroverfor har der gjort sig visse, bl. a. lokale-mæssige vanskeligheder gældende, i hvert fald i Gribskovlejren, og den nævnte ændring sigter hovedsagelig til ophævelsen af disse vanskeligheder.

I et ændringsforslag til § 1, stk. 2, har jeg søgt at præcisere nærmere, hvilke arter af arbejde man fortrinsvis bør lade de civilværnepligtige udføre. Det er meget vigtigt, at der tilrettelægges sådanne arbejder for de unge, at det formår at afvinde dem virkelig interesse. Det er sådanne arter af arbejde, jeg har peget på i den ændrede affattelse af stk. 2, og jeg henstiller indtrængende, at der fra administrationens side gøres alt, hvad gøres kan i den påpegede retning.

Jeg vil i denne forbindelse ikke mindst lægge et godt ord ind for militærnægternes adgang til at kunne deltage i humanitært hjælpearbejde i det omfang, vore anerkendte hjælpeorganisationer måtte have brug derfor. Der foreligger mange eksempler på, at de civilværnepligtige ser en meget stor og betydningsfuld opgave i at kunne være med i et sådant arbejde. Jeg skal bare nævne et.

For et par måneder siden eller så skrev stud. mag. Per Deskov, som da befandt sig i Oksbøllejren, i „Fyens Venstreblad“ en artikel, hvori det bl. a. hed — hvis jeg må have lov til at bringe et kort citat —:

„Gang på gang har vi anråbt myndighederne om at blive sat ind i det internationale genrejsningsarbejde, men er blevet vist af.

Stat og samfund må væрге sig mod mennesker, der vil bryde ned, men vi kan ikke anerkende retten til at indespærre mennesker, der vil bygge op. — Det er en idè, vi her tilbyder at sætte vor styrke ind for. Thi en af de uundgæelige følger af denne idès virkeliggørelse er, at den samarbejdets og fællesskabets ånd, som er kernen og drivkraften i den mellem-

folkelige genrejsning, virker beskyttende tilbage på det samfund, hvoraf militærnægterne er udgået, og som de står for i det fremmede.“

Et ønske, der bæres frem af en sådan entusiasme, en sådan vilje til at udrette noget virkelig positivt for sine medmennesker, har et samfund ikke lov til at afvise. Det har samfundet simpelthen ikke råd til at afvise. Derfor synes jeg, man bør gennemføre den ændring af teksten til § 1, stk. 2, som jeg har foreslået. Hvis den skulle blive stemt ned, hvad jeg isøvrigt ikke kan se den fjerneste grund til, bør loven i det mindste administreres i overensstemmelse med hensigten med og tankegangen i ændringsforslaget.

Jeg har endvidere tilladt mig at stille et ændringsforslag, nr. 4, angående sessionsbehandlingen.

Under første behandling af denne sag var jeg noget inde på spørgsmålet. Der foreligger eksempler på, at sessionsbehandlingen ikke alle steder foregår helt i overensstemmelse med, hvad der må være forudsætningen for behandlingen af disse unge mennesker. Man må huske på, at de er i deres fulde ret, når de begærer sig overført til civil tjeneste; det er ikke noget, som sessionsherrerne i og for sig skal kunne fundere over, det er en ret, som disse mennesker har, og i overensstemmelse hermed synes jeg, man må være interesseret i at gøre sessionsbehandlingen så tilfredsstillende, som det nu kan lade sig gøre. Navnlig synes jeg, det vil være forkert at anlægge en behandlingsform overfor de fremstillede, der af dem kan udlægges som et forsøg på at øve pres på dem med det formål at ændre deres overbevisning. Derunder synes jeg også falder spørgsmålet om at eksaminere dem om deres politiske indstilling. Jeg erindrer meget vel, at den højtærede indenrigsminister ikke var enig med mig i dette syn på tingene, da vi behandlede sagen i første omgang, men jeg kan ikke komme bort fra den tanke, at vedkommendes politiske indstilling i denne forbindelse er og må være irrelevant; det kan ikke være noget kriterium for, hvorvidt vedkommendes samvittighedsgrunde er ægte eller mindre ægte. Derfor vil jeg meget henstille til den højtærede minister, om ikke det er muligt, at der kunne fremkomme en tilkendegivelse af, at noget sådant ikke er ønskeligt.

Endelig vil jeg omtale et ændringsforslag, som jeg har stillet under punkt 11. Det angår spørgsmålet om, hvorvidt de, der ikke ønsker at aftjene deres værnepligt, vil kunne begære sig overført til civilforsvarskorpset,